

Întâlnirea anilor și a prietenilor... revedere 2007

Atunci când vorbești de timp, de încărcătura lui veșnică și materială ai putea umple zile întregi filosofând, găsind sau căutând răspunsuri.

Se întâmplă însă, deodată, să treacă 10 ani de la absolvirea unor cursuri de liceu și să te încerce multe gânduri, să faci multe pregătiri, să încerci să-ți amintești ce-a fost bine sau rău. E normal ca așteptările și emoțiile să fie pe măsură. Totuși oamenii se mai schimbă și uităm să mai fim copii, să fim colegi ori, dimpotrivă, se fortifică unele relații abia începute, cândva, acum 10 ani. Orice s-ar întâmpla, o astfel de întâlnire rămâne o provocare.

1997- 2007 este perioada care ni se părea tare lungă la terminarea cursurilor seminariale. Promoția acestor ani a fost una a unor mari încercări, începând cu admiterea la facultate – vezi București 1997 -, încercările de transfer, de înfiere, după absolvirea facultăților, până la pierderea unui coleg extraordinar – Iacob Ionuț, care, nu întâmplător, luase prima notă la admiterea în Seminar.

De obicei, încercările ne leagă, așa că, din promoția anilor 92 - 97 ne-am reîntâlnit 15 colegi dornici să depănăm amintiri și să ne facem planuri de viitor. Evenimentul s-a desfășurat în 7 mai, **în aceeași incintă** a Seminarului. Cu ajutorului Bunului Dumnezeu, am început Sfânta Liturghie într-un sobor de 9 preoți și 2 diaconi, la care a participat dirigintele anului Țuțuianu Ion, părintele Miron, domnul profesor Florin – fost pedagog - și alți preoți, profesori actuali în școală. Continuarea a avut loc într-o frumoasă locație, la Muncel, unde ne-a onorat cu prezența și doamna profesoară Lozincă.

Marea dezamăgire a elevilor de-odinioară, a fost aceea că, din întreg corpul profesoral, nu au răspuns chemării cei mai mulți dascăli, ignorându-se apropierea, prietenia în rugăciune pe care, odată, le aveam împreună în sălile de curs sau în capelă. Comentariile sunt de prisos. Le cunosc domniile lor mai bine. Din păcate, relațiile catedră – bancă au fost înghețate prin trecerea anilor, în loc să se umple de căldura sufletească atât de necesară, mai ales între preoți. Pentru noi, **cei mai mici**, revederea a fost una frumoasă și dătătoare de speranțe, gândindu-ne să o multiplicăm și să ne ajutăm. De aceea, noi mulțumim tuturor pentru toate.

Și uite așa, **o clipă de 10 ani** a trecut repede dar unii dintre noi nu i-am dat importanța cuvenită ignorând că ea poate să ne învețe multe pentru veșnicie chiar de la niște foști colegi și elevi. Îmi spunea cândva un amic: ***Iubește mai mult și ... scutură-te de pământ, pentru că în viața asta, tu trebuie să fii soluția, nu problema.***

Continui, întărind această idee: unii au fost soluția iar alții problema. Dar niciodată nu e prea târziu: putem schimba ceva în trăirile și atitudinile noastre măcar de acum înainte.

Pr. Daniel